

Punaisenmeren ylitys

”Mutta Mooses sanoi kansalle: ’Älkää pelätkö, vaan pysykää aloillanne, niin saatte nähdä, kuinka Herra pelastaa teidät. Sellaista, mitä te tänään näette tapahtuvan egyptiläisille, ette enää milloinkaan saa nähdä. Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!’” (2. Moos. 14:13–14.)

Avaintekstit:

2. Moos. 12:31–36;
Jaak. 2:17–20;
2. Moos. 13:1–14:31;
Hepr. 11:22;
2. Moos. 15:1–21;
Ilm. 15:2–4.

Lähtö Egyptistä on Jumalan kansan dramaattisin ja loistokkain kokemus Vanhassa testamentissa. Tämä tapahtuma on jumalallinen malli siitä, kuinka Jumala voitti heprealaisten viholliset ja vei israelilaiset voitokkaasti luvattuun maahan. Se on myös symboli pelastuksesta ja lunastuksesta Kristuksessa.

Inhimillisestä näkökulmasta katsottuna israelilaiset olivat epätoivoisessa, jopa mahdottomassa tilanteessa, josta he eivät voineet itse pelastautua. Mikäli he pelastuisivat, sen olisi tapahduttava jumalallisen toiminnan tuloksena. Sama pätee meihin ja syntiin: olemme itsessämme toivottomassa tilanteessa. Tarvitsemme jotain vielä dramaattisempaa kuin lähdön Egyptistä. Se on saatu: Kristuksen risti ja se, mitä Kristus teki siellä meidän kaikkien puolesta.

Tapahtumat Israelin lähdöstä Gosenin maakunnasta, mikä mainitaan Toisen Mooseksen kirjan 12. luvussa, aina Mooseksen lauluun saakka, joka lauletaan iloisesti 15. luvussa, ovat henkeäsalpaavia ja uskomattomia. Jumalan merkit, ihmeet ja ihmeelliset lunastustyöt ovat huipussaan.

Nämäkään eivät kuitenkaan olleet mitään verrattuna siihen, mitä Kristus teki puolestamme ristillä. Siitä Egyptistä lähdön draama oli vain esimakua.

MENKÄÄ JA PALVOKAA HERRAA

Pääsiäisyönä jumalallinen tuomio langetettiin niille, joita veri ei peittänyt (2. Moos. 12:1-12). Kukaan ei päässyt pakoon asemansa, koulutuksensa, sosiaalisen statuksensa tai suku-puolensa vuoksi. Rangaistus iski kaikkiin perheisiin faraosta orjiin, ja jopa eläinten esikoiisiin. Egyptin ylpeys vaipui to-muun.

Lue 2. Moos. 12:31-36. Minkä oudon pyynnön farao esittää ja miksi, vaikka hän antaa heille kaikille luvan lähteä?

On mielenkiintoista, että farao käski heprealaisia menemään ja palvelemaan Herraa ja lisäsi vielä tämän pyynnön: "– – toivottakaa siunausta minullekin."

Toivottakaa siunausta minullekin?

Miksi hän, Egyptin kuningas, maanpäällinen "jumala" kansansa keskuudessa, pyytäisi sitä? Kuulostaa siltä, että hän on vihdoinkin ymmärtänyt heprealaisen Jumalan voiman ja haluaisi hyötyä siitä. Miten Jumala voisi kuitenkin siunata häntä, kun hän on täynnä kapinaa, itsepäisyyttä, syntiä ja ylpeyttä? Toki farao lopulta antoi suostumuksensa, mutta se ei ollut alistumista Jahven tahtoon. Se oli sen sijaan tappion myöntämistä. Hän ei katunut – kuten hänen myöhemmät tekonsa paljastavat. Hän halusi yksinkertaisesti pysäyttää hävityksen, joka oli tuhoamassa hänen valtakuntansa.

Farao nöyryytettiin. Ottaen huomioon kaikkein pahimman vitsauksen aiheuttamat traagiset olosuhteet hän antaa Israelille luvan lähteä Egyptistä. Hän sallii sen, mitä hän ei suostunut myöntämään aiempina kertoina riippumatta siitä kärsimyksestä, jota hänen toimensa aiheuttivat hänen kansalleen.

Egyptiläisetkin ovat ymmärrettävästi innokkaita toivoessaan, että heprealaiset lähtisivät. Hehän kiirehtivät heitä lähtemään tai muuten "me kuolemme kaikki".

Jumala huolehti sillä välin siitä, että israelilaiset eivät lähteneet Egyptistä tyhjin käsin, vaan heillä oli mukanaan tavaraa, jota he tarvitsivat, sillä heidän matkansa osoittautuikin lopulta paljon ennakoitua pidemmäksi. Egyptiläiset antoivat juutalaisille näitä arvokkaita esineitä vain kiirehtiäkseen kansan lähtöä maasta, mutta ne olivat myös palkkaa, joka israelilaisilta oli pitkään eväty vuosisatojen orjatyöstä. Hinta, jolla heprealaiset saatiin pois heidän maastaan, oli egyptiläisille varmasti tarpeeksi halpa.

ESIKOISEN LUOVUTTA- MINEN HERRALLE

Luvattu lunastuksen ja vapautuksen aika oli käsillä. Kansan oli valmistauduttava. Heidän ei tarvinnut vain uskoa, vaan heidän oli myös toimittava uskonsa mukaisesti. Jumala oli kertonut heille, mitä heidän oli tehtävä; nyt heidän oli uskossa tehtävä niin. Vaikka periaate on täysin eri tässä asiayhteydessä kuin se, mistä Jaakob kirjoitti, se sopii kuitenkin hyvin tähän: "Mutta etkö sinä tyhjänpäiväinen ihminen tahdo tietää, että ilman tekoja usko on hyödytön?" (Jaak. 2:17-20).

Lue 2. Moos. 13:1-16. Israelilaisten esikoiset säästyivät Jumalan armosta viimeisen vitsauksen aikana. Miksi tämä ikuinen käsky tarvittiin, ja mitä sen pitäisi merkitä meille tänään?

Jumala varjeli armollisesti israelilaisia perheitä, jotka olivat veren suojassa, koska he olivat uskon kautta merkinneet ovenpielensä. Nämä uudet ohjeet tulivat Herralta Mooseksen kautta: "Pyhitä minun omakseni jokainen esikoinen - -". (2. Moos. 13:2.) Tämä sääntö koski sekä ihmisiä että eläimiä.

Yksi käskyn taustalla oleva periaate on se, että kaikki kuuluu Jumalalle, koska hän on Luojamme ja kaiken omistaja: "Herran on maa ja kaikki mitä siinä on, maanpiiri ja ne jotka siinä asuvat." (Ps. 24:1.) "Minun on hopea ja minun on kulta, sanoo Herra Sebaot." (Hagg. 2:8.) Israelilaisten esikoispojat olivat ensihedelmä Jumalan siunauksista, jotka hän oli lahjoittanut heille; he olivat myös merkki israelilaisten täydellisestä omistautumisestaan hänelle ja siitä, että he ymmärsivät, että kaikki, mitä he omistivat, tuli vain häneltä.

Lisäksi näemme tässä ajatuksen lunastuksesta, pelastuksesta. Esikoispojat säästyivät kuolemalta, koska veri peitti heidät. Heidät lunastettiin kuolemasta, kuten kaikki, jotka ovat Jeesuksen veren suojassa. Paavali kirjoittaa Jeesuksesta: "- - joka on meidän lunastuksemme, syntiemme anteeksianto." (Kol. 1:14.)

Samoihin aikoihin annettiin määräykset siitä, miten tätä omistautumista Jumalalle, Egyptin orjuudesta vapautumisen juhlaa, olisi vietettävä. Heidän oli uhrattava eläimiä, ja heidän poikansa oli lunastettava (2. Moos. 13:12-13, 15).

2. Moos. 13:16 kertoo, mitä heidän tuli laittaa käsiinsä ja otsalleen. Miten tämä symboloi sitä, miten meidän on toimittava uskomme mukaan?

PUNAISEN MEREN YLITYS

Lue 2. Moos. 13:17-14:12. Kuinka Jumala johdatti israelilaisia, kun he lähtivät Egyptistä, ja mitä tapahtui seuraavaksi?

Jumalan Moosekselle antamien ohjeiden mukaisesti israelilaiset lähtivät Egyptistä hyvin järjestäytyneenä armeijana. Tätä kuvausta todistavat hepreankieliset termit *šābā'* ja *maḥanē*. Ne merkitsevät "joukkoa", "heimokuntaa", "väkeä" (2. Moos. 6:26; 2. Moos. 7:4; 2. Moos. 12:17, 41, 51; 2. Moos. 14:19, 20; vrt. 2. Moos. 13:18). Heidät jaettiin ryhmiksi ja he marssivat kuten armeija. Myöhemmin Bileam näki Moabin tasangolla, että Israel oli leiriytynyt "heimoittain" (4. Moos. 24:2).

Sillä välin "Mooses otti mukaansa Joosefin luut" (2. Moos. 13:19). Tämä on hyvin tärkeä yksityiskohta tekstissä, ja se ilmaisee Joosefin uskon Jumalan lupauksiin, jotka täyttyivät. Joosef ei koskaan kadottanut näköpiiristään Luvattua maata, vaikka hän eli Egyptin loistossa ja etuoikeuksien ympäröimänä. Hän pyysi, että hänen luunsa viettäisiin Kanaaninmaahan (1. Moos. 50:24-25). Hän uskoi, että Herra tulisi varmastikin Israelin luo Egyptiin ja veisi heidät maahan, kuten hän oli vannonut (Hepr. 11:22). Israelin saavuttua Kanaaniin Joosefin luut "haudattiin Sikemiin" (Joos. 24:32).

Pilvi- ja tulipatsas olivat näkyviä merkkejä Jumalan läsnäolosta kansansa keskuudessa. Herra oli niissä läsnä ja puhui myös pilvestä (2. Moos. 14:24; 4. Moos. 12:5-6).

Sillä välin farao paljastaa sydämensä todelliset motiivit. Hän ei ole kääntynyt, eikä hän koskaan todella katunut. Se, että hän pyysi Jumalan siunausta itselleen, oli farssi, ehkä hänen oman sydämensä petos. Hän kokosi armeijansa, ja he lähtivät pakenevien orjiensa perään. Kuinka täysin synnin soikaisema tämä mies todella olikaan.

Kun heprealaiset näkivät faraon armeijan olevan tulossa, he puhuivat sanoja ja ilmaisivat tunteita, joita he toistivat useammin kuin kerran: "Oliko Egyptissä niin vähän hautatilaa, että sinun piti tuoda meidät tänne autiomaahan kuolemaan? Näetkö nyt, mitä olet meille tehnyt, kun veit meidät pois Egyptistä?" (2. Moos. 14:11.)

Toisin sanoen, vaikka ihmiset olivat jo nähneet todella dramaattisia Jumalan voiman osoituksia, joihin kuului heidän omien esikoispoikiensa säästäminen, he osoittivat silti hämmästyttävää uskonpuutetta.

USKOSSA ETEENPÄIN MARSSIMI- NEN

Lue 2. Moos. 14:13-31. Mitä Jumala teki israelilaisille heidän uskonpuutteestaan huolimatta?

Mooses luotti täydestä sydäimestään Jumalaan, rohkaisi kansaa ja esitti neljä asiaa vaikeuksien varalle:

1. "Älkää pelätkö – –." (2. Moos. 14:13.) Pelko voidaan voittaa vain luottamalla Herraan. Jesaja muistuttaa meitä toteamalla, että uskovat ovat Jumalan kädellä, ja hän toimii heidän puolestaan, kun he hyväksyvät hänet Jumalakseen ja Herrakseen: "– älä pelkää, minä olen sinun kanssasi! Älä arkana pälyile ympärillesi – minä olen sinun Jumalasi. – – Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: 'Älä pelkää, minä autan sinua.'" (Jes. 41:10, 13.)

2. "– – pysykää aloillanne – –." (2. Moos. 14:13.) "Pysykää aloillanne" ei tarkoita vain sitä, että lakkaamme nurisemasta ja odotamme suuria asioita, vaan sitä, että luotamme Jumalaan ja odotamme kärsivällisesti hänen mahtavaa väliintuloaan, sillä hän tulee toimimaan.

3. "– – saatte nähdä, kuinka Herra pelastaa teidät." (2. Moos. 14:13.) Jotta uskomme kasvaisi, on tärkeää tunnistaa Jumalan johtajuus ja apu sekä olla kiitollinen hänen luvastusta tuestaan. "Näkeminen" tarkoittaa silmien avaamista (koska epäusko on sokeutta). Vain Jumala voi antaa voiton, turvan ja pelastuksen. Jumala on aina meitä varten, huolehtii meistä ja antaa meille sen, mitä tarvitsemme oikeaan aikaan.

4. "Herra sotii teidän puolestanne – –." (2. Moos. 14:14.) Tämä osoittaa, mitä Jumala tekee: Hän taistelee henkilökohtaisesti kansansa puolesta. Golgata on lopullinen todiste tästä todellisuudesta, sillä ristillä Kristus voitti Paholaisen antaakseen meille ikuisen elämän (Joh. 5:24; Hepr. 2:14; Ilm. 12:10-11). Myöhemmin jopa egyptiläiset tunnistivat, että Herra taisteli israelilaisten puolella (2. Moos. 14:25).

Jumalan käsky Moosekselle oli selvä: "Jatka eteenpäin." Jumala avasi toimintasuunnitelmansa vaihe vaiheelta: (1) Jumalan enkeli ja pilvipatsas siirtyivät Israelin leirin edestä ja asettuivat heidän taakseen suojaten heitä egyptiläisten armeijalta; (2) Mooseksen täytyi uskossa ojentaa kätensä meren yli; (3) Herra jakoi vedet ja kuivatti meren voimakkaan tuulen avulla; ja (4) tämän tuloksena israelilaiset kulkivat turvallisesti meren poikki kuivaa maata pitkin toiselle puolelle.

MOOSEKSEN JA MIRJA- MIN LAULU

Koko Egyptin armeija kukistui, eikä kukaan heistä selvinnyt hengissä, farao mukaan lukien (ks. Ps. 136:15). Se oli egyptiläisille tyrmäävä tappio ja Jumalan kansalle täydellinen voitto. Ei ihme, että juutalaiset ovat esittäneet tätä kertomusta läpi historian ja tekevät niin vielä tänäkin päivänä.

Lue 2. Moos. 15:1-21. Mikä on Mooseksen laulun sisältö?

Tämä laulu ylistää Herraa, koska hän on mahtava soturi, joka voitti hänen kansaansa vastustaneet. Mooses henkilökohtaisesti syventää tätä teemaa korostamalla, että Herra, hänen Jumalansa, on myös hänen voimansa, laulunsa ja pelastuksensa. Kukaan ei ole hänen kaltaisensa, ”sinä pyhydessä ihmeellinen, maineteoissasi pelättävä, sinä ihmeiden tekijä” (2. Moos. 15:11).

Mooseksen laulu kertoo kokonaisuudessaan Jumalasta, siitä, kuka hän on ja mitä hän tekee. Herraa korotetaan, ylistetään ja ihaillaan hänen erinomaisesta työstään kansansa hyväksi. Kiitollisuus ja palvonta ovat luonnollisia seurauksia Jumalan hyvyydestä meitä kohtaan. Hänen rakkautensa arvostaminen on elinvoimaisen hengellisen elämän edellytys. Jumalan järkähtämätöntä rakkautta korostetaan ja ylistetään erityisesti siksi, että hän johtaa lunastamaansa kansaa ja johdattaa heidät pyhään paikkaan, jossa olla ja elää. Mooses ennustaa, että Jumala perustaa pyhäkön perintömaansa vuorelle (2. Moos. 15:17, VKR), ja kaikki tämä viittaa ajassa eteenpäin Siioniin ja Jerusalemin temppeliin.

Ilm. 15:2-4 lunastetut laulavat Mooseksen laulua ja Karitsan laulua. Voitko kuvitella, miltä tämä tulee kuulostamaan taivaassa, tällainen ylistys Jumalalle hänen suurista ja ihmeellisistä teoistaan, ylistys Jumalalle hänen oikeista ja totuudenmukaisista tuomioistaan, ja ylistys Jumalalle hänen vanhurskaista teoistaan ja pyhydestään?

Huomaa laulun viimeinen säe: ”Kaikki kansat tulevat eteesi ja kumartavat sinua, sillä sinun oikeat tuomiosi ovat tulleet julki.” Toisin sanoen, kun kaikki Jumalan tuomiot – erityisesti hänen tuomionsa pahuutta ja sortoa kohtaan, jotka ovat vuosituhansien ajan jääneet rankaisematta – ovat kaikki tulleet julki, kansojen lunastetut ylistävät häntä noista tuomioista.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 263–272 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 259–267.

Jumala oli israelilaisten puolella heidän vähäisestä uskostaan huolimatta. Hän halusi opettaa ja ohjata heitä ajattelemaan ja käyttäytymään hänen valittuna kansanaan. Jumala johti heitä kärsivällisesti ja ohjasi heidät paikkaan, jossa he kohtaisivat vähemmän haasteita. Ellen G. White selittää: ”Heillä [Israelilaisilla] oli vain vähän Jumalan tuntemusta ja uskoa häneen, ja niin he olisivat kauhistuneet ja masentuneet. He olivat aseettomia ja tottumattomia käymään sotaa. Pitkä sortokausi oli vaikuttanut masentavasta heidän mieliaansa, ja lisäksi heidän haittanaan olivat vaimot ja lapset, lampaat ja karja. Johtamalla heitä Punaisenmeren tietä Herra ilmaisi olevansa sääliväinen yhtä hyvin kuin tuomitseväkin.” (1AO 265.)

Andrews Bible Commentary sanoo Mooseksen laulusta: ”Varmuus tästä Jumalan lunastavasta teosta historiassa vakuuttaa meidät siitä, ettei meillä ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen. Viimeisessä säkeistössä keskitytään tuleviin vihollisiin, jotka kohdattaisiin Kanaanin valloituksessa. Jumalan voimakkaan käden ansiosta viholliset ’kivettyvät paikoilleen’ (jaa 16). Kun kohtaamme tiettyjä mahdottomia asioita, kun tunnemme olevamme ahdistettuina emmekä tiedä, mihin suuntaan kääntyä, voimme löytää varmuutta ’Mooseksen laulusta’, sillä siinä muistellaan suurta tapahtumaa Jumalan kansan historiassa.” – *Andrews Bible Commentary*, ”Exodus” (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2020), s. 214.

Keskustelunaiheita:

1. Miksi olemme niin usein heprealaisten asemassa sen jälkeen, kun nämä olivat uskomattomalla tavalla vapautuneet Egyptistä, mutta ennen kuin he kohtasivat Punaisenmeren haasteen? Toisin sanoen, kun on niin paljon todisteita Jumalan meitä kohtaan osoittamasta hyvyydestä sekä hänen voimastaan, miksi meidän on silti niin helppo osoittaa ja jopa ilmaista uskonpuutetta?

2. Miksi farao vielä kaiken sen jälkeen, mitä oli tapahtunut, mukaan lukien esikoispoikien menettäminen, lähti Israelin perään? Mitä tämän pitäisi kertoa meille siitä, kuinka vaarallista kenelle tahansa meistä on paatua synnin vuoksi?